ΜΚ02| ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ – ΜΕΡΟΣ Α΄

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_future/μκ02-τα-συμβολα-δια-μεσου-των-αιωνων-μερ/

Ἀπὸ τῶν ἀπωτέρων τοῦ παρελθόντος αἰώνων, τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας, τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς μυθολογίας, ὡς μακραὶ ἀναμνήσεις ἐκληρονομήθησαν ἡμῖν διὰ μέσου τῶν γενεῶν καὶ τοῦ χρόνου, ὅστις διέρρευσεν, τὰ σύμβολα τῶν θρησκειῶν, αἱ παραδόσεις τῶν λαῶν, τὰ ἐξεικονίσματα τῶν λατρειῶν προϊστορικῶν ἢ μεταγενεστέρων λαῶν καὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἀλληλοδιαδόχως κατέρρευσαν ἢ συνανεμίχθησαν καὶ συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν νέων ἀναφανέντων καὶ ἐπικρατησάντων. Τὰ ἱερὰ ταῦτα σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἡ τότε ἐπικρατοῦσα θεσμοδότησις ἐλάτρευε καὶ ἐπροσκύνει ὡς Θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρώπινον αἷμα κατέρρεεν διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς μυστηριώδους καὶ κεκρυμμένης Θεότητος τὴν Ἁμαρτίαν, κατέπεσαν, ἐξηφανίσθησαν καὶ τὰ λείψανα αὐτῶν θεωροῦνται ὡς ἀποτυπώματα ἰχνῶν παρελθούσης βαρβαρότητος καὶ εἰδωλολατρείας, ὡς παραδόσεις πρωτογόνου ἀντιλήψεως, ἐπικεκαλυμμένης ὑπὸ τῆς ἀχλύος τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀμαθείας.

Ὁ ἀναχρονισμὸς ὅμως οὗτος διδάσκει εἰς τὸν ἀμερόληπτον ἱστορικὸν καὶ ἀρχαιολόγον, **ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ λατρεία τῶν συμβολισμῶν καὶ σήμερον ἔτι δὲν ἀπεσπάσθη ριζικῶς ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκπολιτισθέντος ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἑρμηνεύῃ τὰς ἐνδομύχους αὐτοῦ σκέψεις** καὶ νὰ ἐξεικονίζῃ τὰς διαισθητικὰς αὐτοῦ διαθέσεις καὶ παραδόσεις μὲ συμβολικὰ σημεῖα ἀναπαριστῶντα ἐμφανῶς τὸ εἴδωλον τῆς λατρείας αὐτοῦ.

Ἀνατρέχοντες εἰς τοὺς συμβολισμοὺς τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Χαλδαίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Αἰγυπτίων κλπ θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἕκαστος συμβολισμὸς κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἰδεολογικὸν πνεῦμα τῆς ἐξωτερικεύσεως ἑνὸς ἱεροῦ πόθου, ἀναπαριστωμένου διὰ μιᾶς συμβολικῆς ἐξεικονίσεως, ἥτις κατ’ οὐσίαν μὲν ἐκπροσωπεῖ τὴν αὐτὴν ἱερὰν ἰδέαν, κατ’ ἀναλογίαν δὲ τὴν διαφορὰν τῶν Θείων ἐμβλημάτων τῆς αὐτῆς πίστεως.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀοράτου Κόσμου ὑπερφαλαγγίζει τὰς ἀτελευτήτους ἐσχατιὰς τοῦ Ὑπεραΰλου Πνευματικοῦ Ἀπείρου καὶ ἀπὸ τοῦ Ὑψηλοῦ Αὐτοῦ Θώκου κατέρχεται μέχρι τῶν κατωτάτων ὁρίων τοῦ γηΐνου κόσμου, προσπαθοῦσα νὰ συναρμολογήσῃ τὰ κατερριμένα σύμβολα καὶ νὰ δώσῃ αὐτοῖς τὴν θέσιν, ἣν ἐν τῷ ἀπείρῳ κατέχουσιν.

Καὶ ἐξ ὅλου τούτου τοῦ ὑπερτάτου μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐγκρύπτεται ἐν τοῖς ἐνδοτέροις **τοῦ Ἀοράτου Νοῦ, προβάλλει τὸ ἐρώτημα, τὸ μέγα ἐρώτημα: Τί σχέσιν ἔχουσι οἱ συμβολισμοὶ μὲ τὴν ὑπάρχουσαν καὶ δρῶσαν ζωήν μας;** Τί ἐναρμονίαν χαράσσουν δύο γραμμαὶ τεμνόμεναι καὶ τί ἐξεικονίζουν οἱ τριγωνικοὶ πυραμοειδεῖς σχηματισμοὶ τῶν ἀνατολικῶν λατρειῶν; Οὐδόλως παράδοξον, ἂν τις ἐρευνῶν ἄνευ προκαταλήψεως τοὺς συμβολισμοὺς τούτους, διακρίνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ συνοψιζομένου ὑπὸ τὰς γραμμὰς αὐτῶν ἰδεαλισμοῦ **τὸν Μέγα καὶ Ἀδιὸρατον Ὀφθαλμὸν τοῦ Ἀπείρου Νοῦ,** Ὅστις ὑπὸ τὰς πρώτας σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου διαισθητικῶς ὠμίλησε καὶ ἀπέδιξεν ἐν σχήμασι καὶ λόγοις τὴν σχέσιν, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Οὐρανὸς λαλεῖ καινὰ καὶ πάντα τὴν Δόξαν Αὐτοῦ ἀνομολογοῦσι. Πραγματικῶς εἰς ἕκαστον βῆμα, ἀνὰ πᾶν διάστημα καὶ εἰς ἑκάστην παρατηρουμένην κίνησιν διὰ μέσου τοῦ ἀστροφεγγοῦς ἐνδιαιτήματος τῶν Ἀπείρων κόσμων, θὰ διακρίνωμεν, θὰ ἀποκαλύψωμεν, θὰ διαισθανθῶμεν **τὴν ἁρμονικὴν ταξιθέτησιν τοῦ Μεγάλου ἐκείνου Ἀρχιτέκτονος καὶ Καλλιτέχνου, Ὅστις ἐν τῇ Καλαισθησίᾳ Αὐτοῦ, ἀνοικοδόμησε τὸ μέγα ἁρμονικὸν σύμπλεγμα, τὴν ἀδιαίρετον συνεκτικότητα τῆς ποικιλίας τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα συσχετίζονται ἀναμεταξύ των, συνδέονται καὶ ἀποτελοῦσιν ὅλα ὁμοῦ Ἓν μέγα ἀδιαχώριστον τῆς Φύσεως οἰκοδόμημα.**

Ἀπὸ τῶν μικροτέρων καὶ ἀφανῶν πρωτοπλασμάτων καὶ μορίων μέχρι τοῦ ἀπειρομεγέθους καὶ ἀπλανοῦς ἡλίου, μία διακρίνεται πνευματικὴ συνοχή, διαχωρίζουσα τὰ εἴδη καὶ συνοψίζουσα τοὺς κόσμους εἰς ἀδιαχώριστον καὶ ἀλληλένδετον ἅλυσιν συνδεομένην, διαποικίλλουσαν μὲν εἰς κρίκους, ἀλλὰ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σύνδεσμον, τὸ αὐτὸ σύστημα ἐκπροσωποῦσαν. Τὴν μεγίστην ταύτην συνεκτικότητα τῶν κόσμων πρῶτος ὁ Πνευματισμὸς διὰ τῶν ἐπικοινωνιῶν αὐτοῦ διευκρίνισεν. **Καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους γλώσσας, εἰς διαφόρους λαούς, μὲ διάφορα σύμβολα, μὲ διαφόρους ἐξωτερικὰς ὄψεις, εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων ἐγκρύπτεται ἡ συνοχὴ καὶ ἡ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ Πνευματικὴ Πηγή.**

Ἐξετάσωμεν τὰς διαφόρους δοξασίας, τὰ διάφορα δόγματα, τὰς πολλαπλᾶς θρησκείας καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν συμβολισμῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν τύπων θὰ διακρίνωμεν **τὸν Μέγα καὶ Ἀδιαπέραστον Πνευματικὸν Νοῦν, Ὅστις ἐπισκοπεῖ τὰ πάντα διὰ τοῦ διορατικοῦ Αὐτοῦ Ὀφθαλμοῦ, διανοίγων εἰς ἑκάστην Αὐτοῦ διαφώτισιν καὶ μίαν πηγὴν ζωοπαρόχου πνεύματος καὶ νέον ἀδαμάντινον κόσμημα, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸν Ἀτελεύτητον τοῦ Κόσμου Του χῶρον. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν συμβολισμῶν διακρίνεται τοιαύτη, οἵα καὶ ἐν τῇ παραλλαγῇ τῶν εἰδῶν.** Ὅπως ὅμως ἕκαστον εἶδος ἐν τῇ ἀτομικότητί του ἐμπερικλείει καὶ μίαν δόξαν, αἵτινες συνοψιζόμεναι ἐκδηλοῦσι τὸ Ἀπειροτέλειον Ὕψος τοῦ Δημιουργοῦ των, οὕτω καὶ εἰς ἑκάστην παραλλαγὴν τῶν συμβόλων διακρίνεται μὲν ἐξωτερικῶς ποιά τις διαφορά, **ἐν τῷ βάθει ὅμως αὐτῶν ἐγκλείεται ἡ μεγάλη τοῦ Ἀπείρου Νοῦ Ἀποκάλυψις.**

Ἐξετάσωμεν ὅθεν τὰ σύμβολα ταῦτα, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἀποκαλύψωμεν τὴν ἁρμονικὴν συνεκτικότητα τοῦ Μεγίστου καὶ Ἀπείρου τοῦ Δημιουργοῦ Πνεύματος, διαλαλοῦντος διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν Ἀλήθειαν, μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωματισμῶν καὶ παραλλαγῶν, τὰς ὁποίας διακρίνομεν καὶ ἐν τῇ φύσει καὶ αἵτινες καὶ ἐν τοῖς συμβόλοις ἀποτελοῦσι τὴν αὐτὴν ἁρμονικὴν συνοχήν.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, κατὰ μὲν τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ μονισμοῦ, ἄθροισμα λειτουργικῆς κινήσεως τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον διαιρεῖται εἰς πολυσχιδεῖς ἀπείρους ἀτομικότητας, ἑκάστη τῶν ὁποίων παράγει καὶ ἰδιαιτέραν λυσιτελῆ ἐκδήλωσιν, αἵτινες συναρμολογούμεναι ἐξωτερικεύουν τὴν φαινομενικότητα ἑκάστης ζωῆς. Κατὰ δὲ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Πνεύματος, εἶναι Δύναμις ἐνυπάρχουσα ἐν τῇ ὕλῃ, ἐξουσιάζουσα καὶ ποικίλουσα αὐτὴν κατὰ διαστήματα καὶ ἐποχὰς ἐπὶ τὸ τελειότερον καὶ οὐδεμίαν σχέσιν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς, ἔχουσα μὲ τὸ ὑλικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον τὴν περικυκλοῖ καὶ τὴν τρέφει. Ἐπὶ τῆς παραδοχῆς ταύτης στηρίζονται ὅλα τὰ συσταθέντα μεταφυσικὰ φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ ὅλαι αἱ ἔρευναι τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ ἀναποσπάστως μετ’ αὐτῆς συνεδέθησαν καὶ περὶ αὐτὴν περιεστράφησαν, προσπαθοῦσαι, διὰ σειρᾶς ὀρθολογιστικῶν συλλογισμῶν νὰ ἀνυψώσω τὸ ὑπ’ αὐτῶν προσκυνούμενον Πνεῦμα ὑπεράνω τοῦ φθοροβρώτου ὑλικοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ τροφοδοτῇ τὴν ἐν τῇ γῇ παρατηρουμένην ζωήν.

Οἱ μεγάλοι τοῦ παρελθόντος ἀναμορφωταὶ καὶ ἐρευνηταὶ κατηνάλωσαν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς των εἰς μελέτας πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς, ἥτις, παρ’ ὅλας αὐτῆς τὰς ἀνανεουμένας τελειοτέρας ἐξηγήσεις, **ἐξακολουθεῖ νὰ διαφεύγῃ τῶν ὁρίων,** τὰ ὁποῖα ἡ

ἐμβριθὴς κατὰ διαστήματα ἀνθρωπίνη σοφία προσπαθεῖ νὰ χαράξῃ πέριξ αὐτῆς καὶ νὰ περικλείσῃ αὐτὴν ὡς εἰς κλοιόν. Ἀφ’ ὅτου δὲ ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ διανοῆται ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον καὶ νὰ κατανοῇ τὴν γύρωθεν αὐτοῦ ἀναπτυσσομένην ἐκ τῆς καλλιεργείας ὑπ’ αὐτοῦ φύσιν, ἄπειροι δοξασίαι ἐπενοήθησαν καὶ ἐπεβασίλευσαν, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἔσχον τὴν λατρείαν ὀπαδῶν, ἕως ὅτου καινοφανῆ συστήματα, τελειότερα τῶν πρώτων, διεδέχθησαν αὐτάς, χωρὶς ὅμως νὰ τὰς καταρρίψωσιν ἐντελῶς. Οὐδόλως ὅμως παρ’ ὅλας τὰς μεταβολὰς ταύτας, παρ’ ὅλην τὴν συστηματοποιηθεῖσαν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀνακαλύψεων καὶ τῶν τελειοτέρων μέσων ἔρευναν, κατώρθωσεν εἰσέτι ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἀποτελεῖ ἀνεξερεύνητον μυστήριον.

Οἱ ἀρχαῖοι, οἵτινες ὡς ἐκ τῶν συγγραφῶν αὐτῶν καταφαίνεται πλειότερον ἡμῶν κατεῖχον τὴν κλεῖδα, ἥτις ἤνοιγεν εἰς αὐτοὺς τὴν θύραν τοῦ εἰς ἡμᾶς ἀγνώστου, ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἔρευνα τῆς ἐξηγήσεως ἑνὸς ζητήματος πρὸ παντὸς ἔδει νὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀμέσων παρατηρήσεων τοῦ μελετῶντος αὐτό. Μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ἀποδείξωσι ἐμφανέστερον τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς μελέτης των ταύτης ἰδέας καὶ καταστήσουν αὐτὰς κατανοητὰς καὶ πρὸς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἐπεδίωκον νὰ τὰς ἀσπασθῇ, ἐπενόησαν τὴν συμβολικήν ἀναπαράστασιν αὐτῶν διὰ τῶν μέχρις ἡμῶν διασωθέντων συμβόλων, τὰ ὁποῖα, παρ’ ὅλην τὴν ὑπὸ πολλῶν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὰ μοιρολατρικὴν τῶν ἐπινοητῶν των ἐξήγησιν, **ἐγκρύπτουν ἐν τῇ εἰδωλικῇ αὐτῶν ἀπεικονίσει τὴν φιλοσοφικὴν ἔννοιαν τοῦ Ἰδεαλισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπεδίωξαν.**

Οὕτω, ἕκαστον σύμβολον συμβολίζει καὶ μίαν ἰδέαν καὶ ἀναπαριστᾷ, ὑπὸ τὴν ὑλικὴν αὐτοῦ ἀπεικόνισιν, τὴν ἐνδοτέραν τῆς σκέψεως καὶ τοῦ ἰδεαλισμοῦ ἐξωτερίκευσιν. Ἀνάγκη βεβαίως ν’ ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς συμβολισμοὺς ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ λαῶν, προσπαθοῦντες ἐν τοῖς ἑπομένοις νὰ ἐξηγήσωμεν, ἀφ’ ἑνὸς μὲν τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὰ σημασίαν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἐννοίας, ἀφ’ ἑτέρου δὲ ὅπως συσχετίσωμεν αὐτὰ καὶ ἀποδείξωμεν ὅτι **ἐν τῷ κόσμῳ ἡ αὐτὴ Πνευματικὴ Δύναμις ἐμπνέει τὰ πάντα ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ παραλλαγάς,** αἵτινες ἐν τῇ ὁμοιομόρφῳ αὐτῶν ἰδανικῇ ἀπεικονίσει, ἐγκλείουσι τὴν διηνεκῆ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πάλην, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ δι’ ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων νὰ γεφυρώσῃ τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὑπερτάτου τῆς Φύσεως Πνεύματος διάστημα, ἐπιδιῶκον νὰ ἐξυψωθῇ καὶ προσπελάσῃ τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις τοῦ πρὸ αὐτοῦ Πνευματικοῦ καὶ ὑλικοῦ ὁρίζοντος.

Ὅπως δὲ ἡ κατανόησις τοῦ Ἀπείρου τοῦ Δημιουργοῦ Πνεύματος δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῆς πεπερασμένης τοῦ ἀνθρώπου διανοίας ἄνευ τῆς ἐξ Αὐτοῦ ἀπορρευσάσης ὕλης, οὕτω καὶ ἡ

ἀνωτάτη ἰδεολογικὴ διδασκαλία δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐὰν δὲν ἀπεικονισθῇ ἐν ὑλικοῖς συμβολισμοῖς, οἵτινες διατηροῦσιν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀνάμνησιν τῶν μεγάλων ἀναμορφωτικῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα κατώρθωσαν, **διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν διαισθητικότητος,** νὰ ὑπερυψωθῶσιν ὑπεράνω τῶν ὁρίων τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καὶ ἐγκατοπτρισθῶσι τὸ Φῶς τῆς Ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως τοῦ πνευματικοῦ συνόλου.

Ἐὰν ὅμως οἱ τὰ σύμβολα ἀκολουθοῦντες, παρεκτραπέντες ἐν τῇ εὐλαβείᾳ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπεικονιζομένης ἰδέας, προσεκύνησαν καὶ ἠσπάσθησαν αὐτὴν ταύτην τῶν ὑλικῶν συμβόλων τὴν ὄψιν, ἡ ἐλευθέρα κρίσις δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἀνεύρῃ τὴν Ἀλήθειαν τῆς ὑπ’ αὐτὴν ἐγκρυπτομένης ἰδέας.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἡμεῖς ἐπιχειροῦντες, θὰ προσπαθήσωμεν ἐν τοῖς ἑπομένοις νὰ δώσωμεν τὴν πραγματικὴν ἐξήγησιν αὐτῶν καὶ ὑπὸ ποῖον σκοπὸν ἀνεπετάσθησαν ὡς ἐμβλήματα ἀπαραίτητα διὰ τὴν κοινὴν τῶν προσκυνητῶν αὐτῶν κατανόησιν.

Τὰ σύμβολα τῶν θρησκειῶν δὲν ἀνάγονται μόνον εἰς τὴν φυσικὴν λατρείαν τοῦ κόσμου, **ἀλλὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου,** ἐπιζητοῦντος νὰ ἀναπαραστήσῃ δι’ αὐτῶν τὴν ἐσωτερικὴν ἐξεικόνισιν τῶν προϊόντων τῆς διαισθήσεως αὐτοῦ, ἥτις τοῦ ὑπηγόρευσε, διὰ τῶν σημείων τούτων, **τὴν ὑφισταμένην σχέσιν μεταξὺ τοῦ Νοητοῦ καὶ τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου.** Ὁ Νοητὸς κόσμος, ἐκπροσωπῶν τὴν ἰδανικὴν ὄψιν τῆς φύσεως καὶ Ἄπειρος ὢν ἐν τῇ κατανοήσει αὐτοῦ, ὡς Ἄπειρος καὶ ἐν τῇ ἀτομικότητί του, δὲν δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τῆς πεπερασμένης τῶν ἀνθρώπων διανοίας, **ἥτις διαισθητικῶς μόνον κατώρθωσε νὰ διαισθανθῇ Αὐτόν.**

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν διαφόρων παραδόσεων τῶν ἀρχαίων καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων δὲν ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ εἰς τὴν ἀργότερον ἐπελθοῦσαν ἀσυμφωνίαν τῶν δοξασιῶν καὶ τῶν μυθολογημάτων τοῦ παρελθόντος, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων διαδοχῆς καὶ συμμίξεως πολλῶν γενεῶν, παρήλλαξαν μέν, ὡς πρὸς τὰς εἰδικὰς γραμμὰς τῆς περιγραφῆς των, χωρὶς ὅμως νὰ ἀλλοιώνωσι τὸ ὑπὸ τὰς γενικὰς γραμμὰς ἐγκλειόμενον ἐν αὐτοῖς πνεῦμα.

Διὰ τῆς διαρροῆς τοῦ χρόνου καὶ τῶν μεταλλαγῶν, τῶν ἐπελθουσῶν κατὰ καιροὺς εἰς τὰ διάφορα ἔθνη, οἱ μεγάλοι φορεῖς τοῦ πνεύματος, ἐποικοδομοῦντες εἰς τὰς παλαιοτέρας εἰς αὐτοὺς κληροδοτηθείσας παραδόσεις, μετήλλαξαν αὐτὰς διὰ τῆς

προσθήκης νέων ὑπ’ αὐτῶν ἀντιλήψεων καὶ κανόνων, καὶ οὕτω ἐπῆλθεν ἡ παραλλαγὴ τοῦ ἀρχικοῦ πνεύματος, τῶν μέχρι σήμερον διασωθεισῶν θρησκειῶν, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ κατανοήσωσιν οἱ ἀνθρωποι ὅτι ἀφαιρουμένων τῶν τύπων καὶ τῶν συμβολισμῶν τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῶν λατρείας, **ἐν τῷ βάθει αὐτῶν διακρίνεται ἡ αὐτὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ κατανόησις, ἀλλ’ ὑπὸ διαφόρους τύπους ἐκδηλουμένη.**

Ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἀναλύσωμεν δι’ ὀλίγων τὰ διὰ μέσου τῶν αἰώνων σύμβολα τῶν θρησκειῶν καὶ ἐμβλήματα τῶν διαφόρων λαῶν καὶ νὰ συσχετίσωμεν αὐτὰ πρὸς ἄλληλα, προσπαθοῦντες νὰ προσδώσωμεν αὐτοῖς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ Πνεύματος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀρχικῶς ἀνεστηλώθησαν. Δὲν ὑπάρχει ὅμως οὐδεμία πρόθεσις ὅπως ἡμεῖς ρίψωμεν τὴν πρώτην ἀκτῖνα τοῦ Ἀληθοῦς Φωτός, εἰς τὰ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπισκιάζοντα τὴν ἀνθρωπότητα σκοτεινὰ νέφη, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὸ Ἡλιακὸν φῶς νὰ ἐπιχυθῇ ἐπ’ αὐτῆς. **Ὁ Πνευματικὸς Ἥλιος, ὁ Ἀπειροφεγγὴς καὶ Ἀνέσπερος, δὲν ἔπαυσεν, ὅπως ὁ φυσικός, νὰ διαχέῃ τὰς τηλαυγεῖς καὶ ζωοδότους Αὐτοῦ ἀκτῖνας πρὸς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.**

Ὁ κόσμος ὅμως αὐτῆς, ὁ κατοικῶν εἰς μέγαρα καὶ πόλεις, ὁ διαιτώμενος εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ὁ πλέων εἰς τὰς θαλάσσας, ὁ ἀνυψούμενος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὁ ἐν δεσμωτηρίοις κρατούμενος, **δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ,** ἐνῶ βλέπει ὅτι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἴτε εἰς τὰς πόλεις, εἴτε εἰς τὰς θαλάσσας, εἴτε ἐν τοῖς μεγάροις, εἴτε ἐν ταῖς φυλακαῖς, εἴτε ἐν τοῖς ἀστράσι καταπίπτουσιν, εἴτε ἐν τῷ Οὐρανίῳ Τόξῳ, εἴτε διὰ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ κρυστάλλου διαθλῶνται καὶ παρουσιάζουσι τὸν χρωματισμὸν τῆς Ἴριδος, εἶναι αἱ αὐταὶ καὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἡλίου σώματος. Καὶ ὅπως ὁ ἀστοιχείωτος ἀμαθὴς ταξιδιώτης ὁ ἐγκαταλείπων τὰς ὑπερβορείους χώρας καὶ κατερχόμενος εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, θὰ ἀπέδιδε τὴν διαφορὰν τῆς θερμότητος εἰς τὴν παραλλαγὴν τῶν ἰδιοτήτων τῆς ἑστίας τοῦ ἡλίου, οὕτω λοιπὸν καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ πιστεύοντες καὶ ἀκολουθοῦντες τὰς διαφόρους θρησκείας, δὲν δύνανται νὰ κατανοήσωσιν καὶ πιστεύσωσιν ὅτι **ὑπὸ τὴν παραλλαγὴν τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν συμβολισμῶν καὶ τύπων αὐτῶν, ἡ αὐτὴ Ἑστία τοῦ Πνεύματος ἐγκρύπτεται εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπεικονιζομένης ἐννοίας αὐτῶν.**

Τὸ Ἄναρχον Πνεῦμα κατὰ καιροὺς καὶ τόπους ἐνεφανίσθη τοῖς ἀνθρώποις καὶ ὑπηγόρευσεν αὐτοῖς τὴν πρὸς Αὐτὸ καὶ τὸν πλησίον Ἀγάπην. Ὁ σκοπὸς ἄρα ἑκάστης θρησκείας ἀποβλέπει ὅπως καταστήσῃ τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὴν ἐναρετώτερον καὶ προσπλησιέστερον πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον του. Ἕκαστος λοιπὸν ἄνθρωπος εἶναι ἀρεστὸς εἰς τὸν Θεόν, ὁπόταν πράττῃ τὸ πρὸς τοὺς δύο τούτους

κυριωτέρους ἠθικοὺς νόμους καθῆκον του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ νομικοῦ εἶπεν: «**Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου.** Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· **ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.**» (**Ματθ. ΚΒ΄ 36-40, Μάρκ. ΙΒ΄ 28-31, Λουκ. Ι΄ 27-28**). Τὸ αὐτὸ ὑπαγορεύουσιν, ὡς πρώτιστον καθῆκον τῶν ὀπαδῶν των, καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ θρησκεῖαι τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν.

Ἐκ τούτου καταδεικνύεται, ὅτι **τὸ κύριον μέλημα ἑκάστης θρησκείας εἶναι νὰ καταστήσῃ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς ἐναρετωτέρους διὰ διαφόρων ἠθικῶν ὑπαγορεύσεων.** Καὶ ἀνασκοποῦντες ἀμερολήπτως καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου αὐτῶν, θὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἅπασαι ἀναποσπάστως συγκεντροῦνται εἰς τὰ δύο κυριώτερα σημεῖα τῆς βάσεως ἐφ’ ἧς ἐστηρίχθησαν, πρὸς κατανόησιν τῶν ὁποίων καὶ ὑπηγορεύθησαν, ἤτοι: **Εἰς τὴν ἀναγνώρισιν Ὑπερτάτου Ὄντος Ἀπειροτελείου Πνευματικοῦ καὶ Ἠθικοῦ Νοῦ Δημιουργοῦ, ὑπὸ τοῦ Ὁποίου ὑπηγορεύθησαν αἱ δύο αὗται ἠθικαὶ ἐντολαί, τὰς ὁποίας ἀκολουθῶν ἕκαστος ἄνθρωπος θὰ δυνηθῇ νὰ κοινωνήσῃ ἐλευθέρως μετὰ τῶν ἐπαγγελιῶν, αἵτινες ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ τῷ προορίζονται.**

Ἡ κατὰ διαφόρους ὅθεν τόπους ἀναπαράστασις διαφόρων συμβόλων **ἐγκρύπτει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἠθικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου,** πρὸς κατανόησιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρός τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον του. Ἡ βάσις ἁπάντων τῶν θρησκευμάτων ἐπὶ τῆς αὐτῆς λατρείας στηρίζεται, τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ κατὰ καιροὺς διερμηνεῖς αὐτῆς ἐπεδίωξαν νὰ καταστήσωσι στερεωτέραν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐκκλίνωσι τῶν ἀρχικῶν θεμελίων αὐτῆς. **Ἡ δὲ ἐλευθέρα κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν συμβόλων ἑκάστης θρησκείας, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς πληρεστέρας κατανοήσεως τοῦ Ἀγαθοῦ Ὑπερτάτου Πνεύματος, τοῦ ἀποσκοποῦντος νὰ συνενώσῃ ἁπάσας τὰς θρησκείας καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη ὑπὸ τοὺς δύο κυριωτέρους θεμελιώδεις Αὐτοῦ νόμους: «Τὴν Ἀγάπην πρὸς Αὐτὸν καὶ τὸν πλησίον των».** Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἵνα ἡ ἡμέρα τῆς καταργήσεως τῶν δογμάτων καὶ τῶν τύπων, ἃ ἡ κοῦφος τοῦ ἀνθρώπου κενοδοξία ἀνεστήλωσε πρὸς ἐπικράτησιν, **ἐπιχύσῃ τὸ Φῶς τῆς Ἀγάπης πρὸς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν Φωτεινὴν αὐτῆς Αἴγλην πρὸς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῆς ἀνυψώσεως.**

Οἱ πρῶτοι ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι ἐκέκτηντο ἕκτην αἴσθησιν, ἐπίσης ἀνεπτυγμένην, ὅπως καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν σήμερον διαίσθησιν. Ἡ διαίσθησις αὕτη εἶναι ἡ ὑπολανθάνουσα ἡμῶν ἐσωτερικὴ αἴσθησις, ἥτις συγκρατεῖ τὸν ὑμένα τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων καὶ συγκεντροῖ πάσας τὰς ἐξωτερικὰς ἀπηχήσεις, τὰς ὁποίας, ὡς κυρία ἀγωγός, μεταδίδει πρὸς τὴν ἑστίαν τοῦ Πνεύματος. Οὐδεμία πρὸς τὸν ὀργανισμὸν ἡμῶν ἐπίδρασις ἢ ἀλλοίωσις ἐξυφαίνεται, χωρὶς νὰ ἀπηχήσῃ πρῶτον εἰς κραδασμοὺς ἀπειρομετρεῖς, οἵτινες μεταδίδουσιν ἀσυλλήπτως ταχέως πᾶσαν ὑπ’ αὐτῆς συλλαμβανομένην ἐξωτερικὴν ἐπίδρασιν πρὸς τὸν ἐγκέφαλον. Ἡ διαίσθησις αὕτη παρέμεινεν εἰς τὸν σημερινὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐντελῶς ὑπολανθάνουσα καὶ μόνον εἰς περιπτώσεις, καθ’ ἃς θέλει νὰ προασπίσῃ τὸ ἄτομον ἀπὸ ἐξωτερικοὺς κινδύνους, ἐκτὸς τῆς ἐνεργείας τῶν πέντε ἄλλων αἰσθήσεων αὐτοῦ, ὑπεμφαίνεται καὶ ἐκδηλοῦται, ὁτὲ μὲν ὡς αἰσθητική, ὁτὲ δὲ ὡς πνευματικὴ ἀρχή. Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ὅτι αὕτη διήκει δι’ ὅλου τοῦ σώματος καὶ ἐξαπλοῦται παντοῦ, **ἀλλὰ κυρίως ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ἐγκεφαλικῆς καὶ καρδιακῆς χώρας.**

Ὅταν μία ἐξωτερικὴ ἐπίδρασις προσβάλλῃ τὸν ὀφθαλμόν, πρὶν ἢ οὗτος ἀντικρύσῃ τὸν ἐξωτερικὸν κίνδυνον, ἀμέσως κλείει τὰ βλέφαρα ἀφθορί, πρὶν ὁ ἐγκέφαλος συλλάβει πόθεν ὁ ἐξωτερικὸς οὗτος κίνδυνος προέρχεται. Ἡ ἐπιστήμη, μὴ δυναμένη νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλως πως τὴν αἰτίαν ταύτην, ἀποδίδει ταύτην εἰς τὸ φυσικὸν ἔνστικτον τοῦ ἀνθρωπίνου ἢ ζωϊκοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος διετήρησεν ἐκ τῶν κατωτάτων βαθμίδων τῆς βιολογικῆς κλίμακος, τὴν ὁποίαν ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἔμψυχος ὕπαρξις.

Ἡ διαισθητικὴ αὕτη δύναμις ἐκδηλοῦται καὶ εἰς τὰ συναισθήματα τῆς καρδίας. Ὁπόταν ἐπὶ παραδείγματι εἷς νέος ἀναμένει τὴν φίλην του, πρὶν ἢ εἰσέτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν ἴδωσιν, ἡ διαίσθησις τοῦ ὁμιλεῖ προγενεστέρως διὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ οἱ ταχεῖς παλμοὶ αὐτῆς ἐξωτερικεύουν, ὡς προάγγελοι τῆς ἐμφανίσεώς της, τὴν ἐπίδρασιν τῆς αἰσθήσεως ταύτης πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, πρὶν ἢ τὰ ἐξωτερικὰ αὐτοῦ ὄργανα, οἱ ὀφθαλμοί, εἰδοποιήσωσιν αὐτὸν προγενεστέρως. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι **ἡ αἴσθησις αὕτη ἔχει τὴν ἀρχήν της πρὸ τῆς ἐγκεφαλικῆς συστάσεως καὶ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἡ πρώτη δημιουργική αἴσθησις, ἥτις ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν ἔνσαρκον τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἀπώλεσε τὴν ἀρχικήν αὐτῆς δύναμιν, ἐξωτερικευομένη νῦν ὑπολανθανόντως.**

Ἐκτὸς ὅμως τῆς αἰσθητικής αὐτῆς ἐκδηλώσεως, συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῇ καὶ ὅλας τὰς ἀρχικὰς πνευματικὰς ἰδιότητας, τὰς ὁποίας οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐπὶ γῆς κατεῖχον. Ἐν τῇ διαδρομή τῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξωτερικῶν ἀνωμαλιῶν, αἵτινες κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπέδρασαν ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἐγκαταλείψαντες τὴν καλλιέργειαν τῆς αἰσθήσεως ταύτης καὶ περιορισθέντες ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πέντε ἄλλων αἰσθήσεων αὐτῶν, ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐξάλειψαν ταύτην, ἥτις ἔκτοτε μόνον ὡς ἀνεπαίσθητος ἐκδήλωσις διετηρήθη ἐν αὐτοῖς.

Αἱ πνευματικαὶ αὐταὶ ἰδιότητες διετηρήθησαν ἀμείωτοι μόνον ἐν τῇ ἐσωτερικῇ συνειδήσει, ἥτις εἰς ἑκάστην ἠθικὴν πρᾶξιν, ἀντιτιθεμένην πρὸς τὰς παραδοχάς τοῦ Πνεύματος, τὰς ὁποίας, ὡς θεμελιώδεις τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ νόμους, παραδέχεται καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων πιστεύει ὅτι ὀφείλει νὰ βαδίσῃ, **ἐξεγείρεται καὶ ἐλέγχει τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν,** τῆς ὁποίας ἐν τούτοις ἡ πρὸς αὐτὴν ἀντιστρατευομένη πρᾶξις διὰ τοῦ ἐγκεφάλου ἐξεδηλώθη. Μόνον δὲ οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἐντελῶς ἀπεστερήθησαν ταύτης, δὲν ὑποβοηθῶνται ὑπ’ αὐτῆς διότι ἐν αὐτοῖς ὑπερισχύουσιν **αἱ σωματικαὶ ροπαί, αἱ ἀποξενοῦσαι ταύτην.**

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐν τῇ συνειδήσει ἐκδηλώσεώς της, ἥτις ἀνεξαρτήτως τῆς διὰ τοῦ ἐγκεφάλου δράσεως τοῦ πνεύματος ὑποδηλοῦται, ἐνεργεῖ διαισθητικῶς καὶ εἰς τὰς ἀποκαλουμένας ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ψυχώσεις, **αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας, τῆς τηλαισθήσεως, τῶν ὁραματισμῶν, τῶν ὀνείρων κλπ. Ἡ ἔκτη αὕτη αἴσθησις εἶναι ἡ παράγουσα πάντα τὰ ψυχικὰ συναισθήματα,** τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ πνευματικοῦ ἀτόμου ὑπόστασις, ἡ διὰ τῶν πέντε αἰσθήσεων ἐξωτερικευομένη, οὔτε ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις καὶ ἐπίγνωσις διαδηλοῦσιν.

Ἡ ἀρχὴ ὑφ’ ἧς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὠθήθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ γένους αὐτοῦ, καθ’ ἣν ἐποχὴν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐξηγριωμένα κατὰ πάσης ἐπὶ γῆς ζωῆς, συνετάρασσε εἰς πάσας τὰς γωνίας τήν ὑδρόγειον σφαῖραν τοῦ πλανήτου μας, καὶ προϊστορικὰ ζῶα, πολὺ ὑπέρτερα αὐτοῦ εἰς δυνάμεις καὶ εἰς εὐμεγέθη σωματικὴν διάπλασιν, δὲν κατώρθωσαν νὰ διατηρηθῶσιν μέχρις ἡμῶν, δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἔκτην ταύτην αἴσθησιν, ἥτις ἐπεκοινώνει αὐτὸν πρὸς τὸν Ὑπέρτατον Πνευματικὸν Κόσμον, συνδεομένη μετ’ αὐτοῦ καὶ ὁδηγουμένη πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν πάσης προφυλάξεως καὶ προαγωγῆς.

Ἡ δυνατὴ συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις ἡμῶν στηριζομένη ἐπὶ σκοτεινῶν ἱστορικῶν παραδόσεων, αἵτινες ὡς μῦθοι καὶ χαλκεύματα πρωτογόνου στενῆς ἀντιλήψεως διετηρήθησαν μέχρις ἡμῶν, ἀλλ' αἵτινες ἀνεύρηνται εἰς πάσας τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων λαῶν, θὰ προσπαθήσῃ ἐν τοῖς ἑπομένοις νὰ διαχύσῃ μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνα ἐπὶ τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἐπικαλύπτει τὴν ζωὴν τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου καὶ φέρει ἡμῖν ὡς ἀμυδρὰς πυγολαμπίδας τὴν μυθολογικὴν ἐξεικόνισιν ψευδῶν λατρειῶν ἐξωτερικευομένην δι' ἀναλόγων συμβολισμῶν, ἐν οἷς ὅμως ὁ ἀμερολήπτως ἐξερευνῶν κριτὴς δύναται ν' ἀποκαλύψῃ πληθὺν γνώσεων καὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, καὶ τὰ ὁποῖα παραλληλίζων μὲ τὴν σημερινὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, **ἀνευρίσκει τὴν αὐτὴν Πηγὴν τοῦ Πνεύματος καὶ τὴν μόνην Ἀλήθειαν τῆς συνεκτικῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἀοράτου Κόσμου, ἀποσκοποῦντος πάντοτε εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ ὕψους ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς κατέπεσεν.**

Ὁ κόσμος ὅστις μᾶς περικυκλοῖ παρουσιάζει καὶ νέαν ὄψιν πραγμάτων, **ἐφ' ὅσον ὁ περιβάλλων τὰς γνώσεις ἡμῶν κύκλος εὐρύνεται.** Πόσα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρώπινος γνῶσις ἐχαρακτήρισεν ὡς μύθους, δὲν ἐγένοντο ἡ πλουτοφόρος πηγὴ τῆς νέας ἐπιστήμης; Πρὸ ὀλίγων ἔτι αἰώνων ἡ πτῆσις τοῦ Ἰκάρου καὶ ὁ χρυσόμαλλος κριὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης ἐθεωροῦντο ὡς μυθικὰ πλάσματα τῆς εὐφαντάστου Ἑλληνικῆς διανοίας. Καὶ ὅμως σήμερον οἱ Ἴκαροι ἀντιπροσωπεύουν τὴν νεωτέραν τῆς ἐπιστήμης πρόοδου καὶ ἡ κατάκτησις τοῦ ἀέρος θεωρεῖται ὡς τὸ κοινότερον κτῆμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπτύξεως. Οὐδόλως μὴ σᾶς φανῇ ἀπίθανον ἂν ἐν τῇ προϊστορικῇ ἐποχῇ τῶν ἀρχαίων λαῶν, ὑπῆρχον λατρεῖαι καὶ πεποιθήσεις, αἵτινες διὰ τῆς διαρροῆς τοῦ χρόνου ἀπεσβέσθησαν καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τῶν σωζομένων αὐτῶν λειψάνων διαφυλάττουσι μέχρις ἡμῶν **τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου κρίσιν πρὸς τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν πράγματα,** τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ περιβάλλωνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου, ὅπως καὶ τότε. Ἡ σύγχρονος ἐπίδοσις τῆς ἐπιστήμης προσπαθεῖ νὰ ἀποδώσῃ νέαν ἐξήγησιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν.

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἑρμηνείας, ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαφεύγουσαν τὰς ὑλιστικὰς αὐτῆς θεωρίας **ὑφισταμένην ἐνέργειαν τοῦ Νοητοῦ Κόσμου, Ὅστις ἀποτελεῖ τὴν αἰτίαν ἑκάστης παραγωγῆς καὶ ἐξελίξεως** καὶ Ὃν εἰς μάτην ἀποσκοποῦσι νὰ ἀντιπαρέλθωσι χωρὶς νὰ προσέξωσιν. Ἡ προσοχὴ ὅμως ἡμῶν, ἐξ ἀντιθέτου, προσπαθεῖ νὰ ἀνεύρῃ **τὴν πρώτην τοῦ ἀνθρώπου ἐκπόρευσιν**, τὰ πρῶτα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ συναισθήματα, τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐντυπώσεις, ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ κόσμου, τοῦ ὑποκειμενικοῦ καὶ ἀντικειμενικοῦ, καὶ νὰ συσχετίσῃ αὐτὰ μὲ τὴν διαρρεύσασαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζωὴν αὐτοῦ καὶ ἐξέλιξιν.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὃν οἱ βιολόγοι καὶ παλαιοντολόγοι παραδέχονται ὡς ζωϊκὴν ὕπαρξιν, διαμορφωθεῖσαν διὰ τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξελίξεως, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐκλείψασαν πιθηκοειδῆ ὁμοταξίαν, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρωποειδῶν λογικῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τοῦ ὑπερμεγέθους αὐτῶν ἀναστήματος ἐκέκτηντο καὶ ἔκτην αἴσθησιν, ἣν ὡς διαίσθησιν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀνεπτύξαμεν. Ἡ διαίσθησις αὕτη ἦτο τοσοῦτον ἀνεπτυγμένη εἰς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ὥστε κατώρθωνεν οὗτος νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τοῦ Ἀοράτου Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ νὰ λαμβάνῃ ὁδηγίας καὶ παραινέσεις περὶ τῆς ἁρμονικῆς διαβιώσεως αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἐν γένει πολιτείας αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ὁμοίων του καὶ τῶν ἄλλων ζωϊκῶν ὑπάρξεων, τῶν ζώντων κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐκείνην ἐποχήν.

Ὁ σύνδεσμος οὗτος, ἵνα καταστῇ κατανοητότερος, παρομοιάσωμεν τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον πρὸς τὸν ἀποδέκτην τῆς τηλεγραφικῆς συστοιχίας, ὅστις συλλαμβάνει καὶ μεταδίδει ἡμῖν πιστῶς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀποστελλόμενα τηλεγραφήματα ὑπὸ τοῦ πομποῦ, ἤτοι τοῦ Ἀοράτου Πνευματικοῦ Κόσμου, **Ὅστις εὑρίσκετο ἐν διηνεκεῖ συνοχῇ** μετὰ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου διὰ τῆς διαισθήσεως, ὅπως καὶ ἐν τῷ τηλεγράφῳ τὸ ἠλεκτρικὸν σύρμα. Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνευρίσκομεν ἐν τοῖς μέχρις ἡμῶν διασωθεῖσι λειψάνοις τῶν ἀρχαίων κειμένων, ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ λαοὶ παραδέχονται ὅτι κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἄνθρωποι ἔζων εἰς χρυσῆν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἁρμονία τῶν σχέσεων καὶ ἡ ἐξ ἴσου διαμειβομένη πνευματικὴ ἀγαθότης καθίστων τὴν γῆν ἐπίγειον παράδεισον καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀληθὲς ἰσόρροπον καὶ τέλειον ἁρμονικὸν ἐνδιαίτημα.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ ἐν τῇ Γραφῇ ἀναφερομένου Παραδείσου, ἐξ οὗ ἀργότερον ὁ ἄνθρωπος ἐξεδιώχθη ἁμαρτήσας, καὶ αἱ παραδόσεις ἁπάντων τῶν ἀρχαίων Ἀνατολικῶν λαῶν τοῦτο αὐτὸ ἀνομολογοῦσι. Ὅταν δέ τις ἀνευρίσκῃ ἐν τοῖς διαφόροις λαοῖς, οὐδεμίαν σχέσιν ἢ ὁμοιογένειαν ἀναμεταξύ των ἔχοντας, τὰς αὐτὰς παραδόσεις περί τινος γεγονότος καὶ ἂν εἰσέτι τὸ πιθανολογούμενον γεγονὸς τοῦτο παραλλάσσῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς περιγραφῆς του, διὰ ταύτης ὅμως τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκδηλοῖ, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν αὐτὸ ὡς πραγματικὸν ἱστορικὸν γεγονός.

Οὐδεὶς ἐπὶ παραδείγματι δύναται ν' ἀρνηθῇ **τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τοῦ κατακλυσμοῦ,** τὸ ὁποῖον ὑπὸ διαφόρους μὲν περιγραφὰς ἀνεύρηται ἐν τῇ παραδόσει τῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ

ζησάντων λαῶν, οὐχ’ ἧττον ὅμως τὸ αὐτὸ γεγονὸς ἀνομολογεῖται. Ὅπως δὲ δὲν ὑπάρχουν ἱστορικὰ ἐχέγγυα τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀλλ’ αἱ ἐπ’ αὐτοῦ σῳζόμεναι παραδόσεις εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς καθιστῶσιν αὐτὸν ἱστορικὸν γεγονός, οὕτω καὶ ἡ περὶ τῆς χρυσῆς ἐποχῆς τῆς ἀνθρωπότητος διασωθεῖσαι σχετικαὶ παραδόσεις καθιστῶσιν αὐτὴν ἀναμφισβήτητον γεγονός. Ἡ παραλλαγὴ τῆς περιγραφῆς της ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀνομοιόμορφον περιγραφὴν **τῆς ἐξελίξεως μιᾶς σκηνῆς ὑπὸ τῶν θεατῶν αὐτῆς.** Ἂν δὲ ἐν τῇ διαφοροτρόπῳ περιγραφῇ ταύτῃ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν λαβοῦσαν χώραν σκηνήν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀνομοιομόρφοις περιγραφαῖς ἑνὸς προϊστορικοῦ γεγονότος, ἀναφερομένου ὑπὸ πολλῶν λαῶν, δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ προτάξωμεν ἄρνησιν.

Τώρα προκύπτει ἡ ἀπορία: Πῶς οἱ ἀνθρωποι, οἱ μᾶλλον προηγμένοι ἡμῶν, κατέπεσαν, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου παραδεχόμεθα τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν; Πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἐνῶ ἔζων τακτικῶς ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εὑρισκόμενοι ἀπώλεσαν τὴν διαίσθησίν των;

Ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ πολιτισμὸς πλείστων λαῶν κατέρρευσεν καὶ δέν παρέμειναν εἰς ἡμᾶς εἰμὴ αἱ ἀσθενεῖς ἀπηχήσεις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα πρό τινος ἀμφισβητοῦμεν ὡς ὑπάρχοντα, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμός, τόσον ἱστορικὸς καὶ πολὺ ὑπέρτερος τοῦ πολιτισμοῦ ἡμῶν ἐξηφανίσθη καὶ τὰ ὀλίγα διασωθέντα αὐτοῦ λείψανα ἐμποιοῦσιν ἡμῖν τὸν θαυμασμόν, δὲν πρέπει νὰ μᾶς φαίνεται παράδοξον ὅτι ἡ προϊστορικὴ χρυσῆ τοῦ ἀνθρώπου ἐποχὴ δὲν μᾶς παρουσιάζει τὰ ἐμφανῆ ἴχνη της. Δὲν θεωροῦμεν δὲ ἄσκοπον ἵνα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνδείξεων τῶν ἀναφερομένων ὑφ’ ὅλων τῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος **περὶ τοῦ πρώτου ἐκπεπολιτισμένου καὶ κατὰ πολὺ ἡμῶν πνευματικῶς καὶ διαισθητικῶς ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου,** ἀναφέρομεν τοὺς ἀκολούθους στίχους τοῦ ἀρχαίου Ἕλληνος ποιητοῦ Ἡσιόδου, ὅστις στηριζόμενος ἐπὶ διασωθεισῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς ἐποχῆς του, ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τῶν συγχρόνων του τὴν χρυσῆν ἐποχὴν ἐκείνην, περὶ τῆς ὁποίας καὶ τόσοι ἄλλοι ποιηταί, παραδόσεις καὶ προφῆται ὁμιλοῦσιν.

«Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων. Ἀθάνατοι ἐποίησαν ὀλύμπια δώματ’ ἔχοντες. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν ὅτ’ οὐρανῷ ἐβασίλευεν, ὥστε Θεοί δ’ ἔζωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τοι δειλόν. Γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, τέρποντ’ ἐν θαλίησι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Θνῆσκον δι’ ὡς θ’ ὕπνῳ δεδμημένοι, ἐσθλὰ δὲ πάντα, τοῖσιν εἴην: καρπὸν δ’ ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον, οἱ δ’ ἐθέλημα. Ἥσυχος ἔργ’ ἐνέμοντο ἐν ἐσθλῆσι πολέεσι.»

Ἡ ἀρχαία ὅθεν ἐκείνη χρυσῆ ἐποχὴ εἶναι **ἡ γενέτειρα τοῦ πρώτου Ἀληθοῦς Πνευματικοῦ Φωτός,** τὸ ὁποῖον οἱ διαρρεύσαντες αἰῶνες καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι εἰς τὴν γῆν φυσικαὶ μεταβολαὶ καὶ **ἀνθρώπιναι διαφοραί, μετέτρεψαν εἰς ἀπειρίαν ἀλλοδόξων λατρειῶν,** τὰς ὁποίας ἐν τοῖς ἑπομένοις κεφαλαίοις θέλομεν ἀναπτύξει.

Οἱ αἰῶνες, οἵτινες ἐπεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου χώρου **ἀενάως κινουμένης καὶ διαμορφουμένης γῆς,** ἐκτὸς τῆς οὐσιώδους μεταβολῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἐπ’ αὐτῆς, διεμόρφωσαν ἐπαισθητῶς καὶ τὰς ἐν αὐτῇ ζωϊκὰς ὑπάρξεις. Ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις ἀνεπτύξαμεν δι’ ὀλίγων τὴν ἐκλείψασαν τοῦ ἀνθρώπου διαίσθησιν, ἥτις ἀπ’ εὐθείας ἐπεκοινώνει αὐτὸν μὲ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ἥτις ἀπήγγειλε καὶ ἐξήγει εἰς αὐτὸν ἁπάσας τὰς ἀπορίας καὶ τὰ ἀνεξήγητα εἰς αὐτοὺς πράγματα.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀνάγκην πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως κατανοήσῃ τὰ περικυκλοῦντα αὐτὸν πράγματα, τὰ πέραν αὐτοῦ εὑρισκόμενα ἀντικείμενα, **διότι ἡ διαίσθησίς του, ἀντλοῦσα ἐκ τῆς Ἀκενώτου Ἀπείρου Πηγῆς γνώσεις, εἰσεδέχετο καὶ ἐξωτερίκευεν ἐν τοῖς βάθεσι τῆς ψυχῆς του πάνθ’ ὅσα ἡ ἀπειρία τοῦ κόσμου ἐγκρύπτει ἐν τοῖς κόλποις του.** Ὑπερύψωνε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν ἀτελεύτητον χῶρον, τοῦ ἐξικνουμένου ἄνευ τέλους Οὐρανοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἤντλει τὰς γνώσεις, **τὰς ὁποίας ὁ Μέγας Πνευματικὸς Νοῦς ἐνεστάλαζεν εἰς τὸ πνεῦμα του.**

Ἡ φυσικὴ τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ δέν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν σημερινὴν πρόοδον τῆς προαγωγῆς τῶν ἐντέχνων μέσων. Ἂν ὅμως ὁ πρωτογενὴς ἄνθρωπος δὲν ἐκέκτητο κατοικίας ὡς τὰς σημερινάς, ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ἐφευρέσεις, οἵας ὁ εἰκοστὸς αἰὼν κατέχει, ἂν δὲν ἐκληρονόμησε τὴν πεῖραν χιλιάδων αἰώνων, τὴν ὁποίαν ἐκ διαδοχῆς οἱ πρόγονοι ἡμῶν μᾶς ἐγκατέλειπον, οὐχ’ ἧττον **εἶχε περισσότερον ἡμῶν ἀνεπτυγμένην τὴν ψυχικὴν δύναμιν, διότι ἀρτιώτερος ἡμῶν εἰς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικήν του διάπλασιν, ἦτο συγχρόνως σοφώτερος καὶ πνευματωδέστερος.**

Ἴσως ταῦτα σᾶς φαίνονται ἀκατάληπτα καὶ δυσνόητα. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς καταδείξω διὰ παραδειγμάτων ὅτι εἷς ἄνθρωπος δυνατὸν νὰ μὴν εἶναι μορφωμένος πνευματικῶς, ἀλλὰ νὰ διανοῆται καὶ νὰ παράγῃ πνευματικὰς ἀποδόσεις κατὰ μείζονα λόγον ὑπερτέρας τοῦ ἐγγραμμάτου. Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπιστημονικὴ μάθησις εἰς τὸν ἐφευρέτην διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν

φυσικὸν νόμον, ἢ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἐφεύρεσίν του, ἥτις πολλάκις καταρρίπτει τὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐπιστήμη ἠκολούθει καὶ ἀνέπτυσσεν εἰς τοὺς διδασκομένους ὑπ’ ἀυτῆς, ὅπως ἐπίσης δὲν χρειάζεται πολυχρόνιος ἐπιστημονικὴ τριβή, ὅπως καταστῇ τις διάσημος ποιητής, συνθέτης, ζωγράφος, μουσικὸς καὶ φιλόσοφος. Οἱ μεγάλοι τῆς τέχνης, τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῆς ἐν γένει πνευματικῆς προόδου ἀναμορφωταί, ἐρρανίσθησαν τὰς γνώσεις αὐτῶν οὐχὶ ἐκ τῆς πείρας τῶν αἰώνων, **ἀλλ’ ἐκ τῆς Ἀκενώτου Πηγῆς τοῦ Ἀπείρου τοῦ κόσμου Πνεύματος. Ἡ ὀργανικὴ αὐτῶν διάπλασις ἢ ἡ αἰσθητικὴ αὐτῶν ὑπερευαισθησία, συλλαμβάνει εἰσδεχομένη τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἀοράτου εἰς ἡμᾶς Πνευματικοῦ Κόσμου, τὰς ὁποίας μεταβάλλει εἰς ἰδιόκτητον κτῆμα των.** Αἱ μεγαλύτεραι καὶ σπουδαιότεραι τῶν ἐφευρέσεων δὲν ἐπενοήθησαν ὅπως καταστῶσιν ἀναφαίρετον κτῆμα τοῦ ἐφευρέτου, ἀλλ’ ὅλως κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν ἀπεκαλύφθησαν αὐτοῖς.

Δύναταί τις ὅμως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι πρὶν ἢ ἐμφανισθῇ ἡ τυχαία σύμπτωσις ἡ παρασχοῦσα ἓν φαινόμενον, δι’ οὗ ὡρμήθη ὁ ἐφευρέτης ἵνα στηρίξῃ τὴν ἐφεύρεσίν του, **ἐκαλλιεργήθη ἐν τῇ σκέψει του ἡ προδιάθεσις,** ἥτις ἀνέμενεν ἓν τυχαῖον σύμπτωμα διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ. Οὕτω ἡ εἰδικότης τοῦ βάρους ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους, ὁ παγκόσμιος νόμος τῆς βαρύτητος ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀεροστάτου, τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ ραδίου κλπ ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τυχαίων φαινομένων, τὰ ὁποῖα θὰ διέφευγον ἀπαρατήρητα, ὡς εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων συμβαίνει, **ἐὰν οἱ ἐφευρέται οὗτοι δὲν διῃσθάνοντο διὰ τῆς παρατηρήσεώς των ταύτης τὴν ἀξίαν τοῦ φαινομένου.**

Πόθεν ὅμως ἤντλησαν τὴν ἔμπνευσιν ταύτην, ἥτις ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς τὴν διαισθητικήν παρατηρητικότητα; Ποῖος Πυρσὸς διεφώτισε τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ, ὅστις κατορθώνει διὰ τῆς πλοκῆς τῆς φαντασίας του νὰ συναρμολογῇ ἁρμονικῶς τὰς καλλιεπεῖς φράσεις καὶ νὰ πλέκῃ τὸν λόγον εἰς διανοήματα καὶ ἐννοίας, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς ἔτι ἀναγινώσκων ἀποθαυμάζει; Τίς ἡ Φωταυγὴς Ἑστία ἡ διαχέουσα εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ζωγράφου τὴν φυσικὴν τοῦ χρωστῆρος του ἐξεικόνισιν, τὴν πολλάκις ὑπερτεροῦσαν τὴν φύσιν εἰς τὰς ἐξομοιώσεις τὰς ὁποίας παρ’ αὐτῆς ἤντλησε; Ποία ἡ ἠχητικὴ μουσική, ἡ ἁρμονικῶς τὰ ὦτα τοῦ συνθέτου κατακλύζουσα, ἥτις ἐκ τῶν ὀλίγων ἀπηχήσεων, ἃς τὸ ἀνθρώπινον οὖς ἀσθενῶς κατωρθοῖ νὰ συγκρατήσῃ, παράγει τὴν ὑπερτέραν τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως μουσικὴν σύνθεσιν; **Τίς τέλος ἡ Δὰς, ἥτις ἀνάπτει τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πύλην, ἥτις ἀφήνει τὸ Πνεῦμα μετέωρον, ἵνα ἀνέλθῃ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἐσχατιὰς τοῦ Ἀπείρου καὶ περισυλλέξῃ ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀλάθητον Φιλοσοφίαν τῶν αἰώνων;**

Ἡ ἔξαρσις μεταρσιοῖ ἡμᾶς πολλάκις ὕπερθεν τῆς ἐπιστημονικῆς ἡμῶν ἐπισκοπήσεως τῆς παρούσης μελέτης καὶ αποκλίνομεν τοῦ κυριωτέρου σκοποῦ τοῦ θέματός μας. Ἀλλ’ ἡ μεταίχμιος αὕτη ἀνάπτυξις ἐπιζητεῖ νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν μελέτην μας τὸ καθαρὸν ὕφος, μετὰ τοῦ ὁποίου πάντοτε ἀνατιτύσσομεν τὰς γνώμας μας. **Ἡ πηγὴ τῆς Ἀλανθάστου Σοφίας καὶ τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς διαμορφώσεως δὲν ἔγκειται εἰς τὴν παρακολούθησιν ἁπασῶν τῶν θεωριῶν, αἵτινες δύνανται νὰ συσκοτίσωσι, ἀντὶ νὰ διαφωτίσωσι τὴν διάνοιαν ἡμῶν, ἀλλ’ εὕρηται ἐν τῷ Ἀπείρῳ χώρῳ τοῦ Ἀπείρου, ἐκεῖ ὅπου ἐγκαθίστανται αἱ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος ἀπελευθερωθεῖσαι ψυχαί, ἐκεῖ ὅπου αἱ Ἀπειροτελεῖς διάνοιαι τοῦ Ὑπερτάτου Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ ὁ Ὑπέρτατος ἁπάντων Νοῦς** διαφωτίζει ὡς ὁ ἥλιος αὐτὸς καὶ αὗται ἀντικατοπτρίζουσι τὴν ἀνταναϰλῶσαν αὐτῶν ἀκτινοβολίαν, πρὸς τοὺς εἰσδεχομένους ταύτην διὰ τῆς διαισθήσεώς των ἀνθρώπους.

Πάντα τὰ ἐξέχοντα Πνεύματα διαισθάνονται ἐν ἑαυτοῖς μίαν δύναμιν ἥτις ἐμπνέει αὐτὰ καὶ τὰ καθιστᾶ διαισθητικῶς πολὺ ὑπέρτερα τῆς διαμορφωτικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν Σωκράτην ἀναγνωρίζοντα ἐν αὐτῷ τὸ ὁδηγοῦν αὐτὸν δαιμόνιον, τὸν Χριστὸν αποτεινόμενον πρὸς τὸν ὑπ’ Αὐτοῦ ἐνορώμενον Πατέρα καὶ τῶν ἀνθρώπων Θεόν, τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἐπιφωτιζομένους καὶ ὁρώντας τὴν καταυγάζουσαν αὐτοὺς τοῦ Πνεύματος δύναμιν, τὸν Μπετόβεν ἀκροώμενον τὰς ἠχητικὰς ὑπερκοσμίους καὶ ὑπεραρμονικὰς ἀναπάλσεις τῆς μουσικῆς τῆς φύσεως, ἐξ ὧν αἱ ὀλίγαι ὑπ’ αὐτοῦ συγκρατηθεῖσαι ἀπετέλεσαν τὴν τελειοτέραν σύνθεσιν τῆς συγχρόνου ἡμῶν συμφωνίας.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι εἶχον ἀνεπτυγμένην πολὺ περισσότερον τῶν ἐξαιρετικῶν τούτων ὀργανισμῶν **τὴν διαίσθησιν καὶ διὰ τοῦτο οὗτοι διῃσθάνοντο πολὺ περισσότερον ἡμῶν τὴν ἁρμονικὴν ἐξωτερίκευσιν τῶν περικυκλούντων αὐτοὺς πραγμάτων.** Ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου μυθολογουμένη ἐποχὴ τῆς διὰ τοῦ λόγου συνεννοήσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῶν ζώων, ἡ ὁποία ἱστορεῖται καὶ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, δὲν ἦτο ἄλλο τι παρὰ αὐτὴ αὕτη **ἡ διαισθητικὴ ἀνάπτυξις,** ἥτις κατώρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ρύθμισιν τῶν παραγομένων ἐκ τῆς φωνῆς τῶν ζώων ἤχων καὶ κατώρθουν νὰ κατανοῶσι τὴν γενομένην παρ’ αὐτῶν συνεννόησιν. Πάντα ταῦτα φαίνονται εἰς ἡμᾶς μυθολογήματα ὀλίγον διαφέροντα τῶν Αἰσωπίων μύθων, οὐχ’ ἧττον ὅμως ἐν τῷ ἑπομένῳ κεφαλαίῳ θέλομεν ἀναπτύξῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ μὲ τοιαύτας ἀποδείξεις τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ταύτην τῶν ἀνθρώπων διαίσθησιν, **ὥστε νὰ καταφανῇ πλήρως ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀγνοουμένη δύναμις αὕτη, ἥτις κατώρθωνε νὰ εἰσδύσῃ πανταχοῦ καὶ νὰ ἀντιληφθῇ τὰ πάντα.**

Ἡ πρώτη Ἀρχή, ἐφ’ ἧς ἐστηρίχθη ἡ Δημιουργία καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ Σύμπαντος, ὁ πρῶτος φυσικὸς νόμος, ὁ ὁποῖος διερρύθμισε τήν ἁρμονικὴν λειτουργίαν τῶν ἀπειραρίθμων κτισμάτων, ἦτο **ἡ ἀσύγκριτος κίνησις, ἡ παραγομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως,** αἱ ὁποῖαι ὡς δευτεροβάθμια αἴτια τῆς δημιουργίας, ἐσυσχετίσθησαν ἀναμεταξύ των καὶ παρήγαγον τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουσαν ὑλικὴν διαμόρφωσιν τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὁσημέραι χωροῦσα πρὸς τὴν τελειοποίησιν, ἀνακαλύπτουσα καθ’ ἑκάστην καὶ νέας ὑποκρυπτομένας ἐκδηλώσεις δυνάμεων, θὰ ἀχθῇ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν θέσιν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι **ἡ ποικίλη τῶν στοιχείων τῆς ὕλης διαφορὰ παρήχθη ἐκ τῆς αὐτομόλου τῶν πρωταρχικῶς συγκρουομένων δυνάμεων διεκφυγῆς ἐκ τοῦ κέντρου, ἥτις διεποίκιλλε τὴν ὁμοιόμορφον οὐσίαν τῆς πρωτογόνου ὕλης εἰς τὰ διάφορα εἴδη τῶν στοιχείων αὐτῆς.**

Οἱ ὑλισταί στηρίζονται ἐπὶ ἀκαταγωνίστων ἐπιχειρημάτων. Ἐν τούτοις, ὅμως, ἡ διαφορὰ τῆς ἐξηγήσεως ὑπ’ αὐτῶν τῆς πρωταρχικῆς ζυμώσεως τῆς ὕλης ποικίλλει κατὰ τόσα ἀπ’ ἀλλήλων μακρὰ διαστήματα, ὅσα χάσματα μᾶς παρουσιάζει ὁ ἀριθμὸς τῶν διχογνωμουσῶν ἀναμεταξύ των ὑλιστικῶν θεωριῶν. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ραδιενεργοῦς ἰδιότητος εἰς τὸ νὰ διαμορφώνῃ μέταλλά τινα μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχεται εἰς ἐπαφήν, πολλοὶ ἐπιστήμονες προήχθησαν εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ἡ ποικιλία τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἁπλᾶ στοιχεῖα, ὀφείλεται εἰς τὴν διὰ μέσου τῶν ἀπειραρίθμων αἰώνων **ζύμωσιν τῶν πρωταρχικώς ὁμοιομόρφων στοιχείων τῆς ὕλης,** τὰ ὁποῖα ὑπὸ διαφόρους συνθήκας καὶ καιρικὰς μεταβολὰς ὑπέστησαν τὴν σημερινὴν παραλλαγὴν τῆς μορφῆς των.

Ὅσον λοιπὸν ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα προάγεται, ὅσον τὰ ὑπ’ αὐτῆς διαθετόμενα μέσα τελειοποιοῦνται, ὅσον ἡ ἐμπειρικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ τῶν πειραμάτων ἀπόδειξις ἀναπτύσσεται, κατὰ τοσοῦτον **ὁ θετικισμὸς προάγεται καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ σμίλη καταγίνεται νὰ ἀνεύρῃ, ὑπὸ τὴν ἐπανειλημμένην διχοτόμησιν τῶν ἀσυλλήπτων μικροσκοπικῶν μορίων τῆς ἀσυλλήπτου ὕλης, τῆς τόσον ἀδιοράτου, ἀλλὰ καὶ τόσον ὑφισταμένης, ὡς τὸ Πνεῦμα, τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀποτελεσμάτων ἑνὸς πειράματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς διαπαραγωγῆς διαφεύγει τὰ αἰσθητήρια ὑμῶν ὄργανα καὶ τὴν πεπερασμένην τῆς ἐπιστημονικῆς ὑμῶν ἐμβριθείας διάνοιαν.**

Ἐκ τῶν συλλογισμῶν καὶ τῆς εὐθυκρισίας ὑμῶν σχηματίζεται τὸ ἐπιστημονικὸν συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖται Ὁρισμὸς καὶ Ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἀργότερον μία τυχαία ἀνακάλυψις

καταρρίπτει. Ἡ ἀξιωματικὴ θεωρία τῆς ποικίλου τῶν στοιχείων διαφορᾶς καὶ διαμορφώσεως, δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος καὶ θὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἀνήκει εἰς πεπαλαιωμένην καὶ καταργηθεῖσαν θεωρίαν τοῦ παρελθόντος.

Ἡ ἐμφαινομένη διαφορὰ τῶν μορφῶν τῆς ὕλης προῆλθεν ἐκ τῆς κινήσεως καὶ ἀλλεπαλλήλου συγκρούσεως τῶν ἰδιομόρφων μορίων τῆς αὐτῆς οὐσίας, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ καιρικῇ καὶ φυσικῇ μεταβολῇ τοῦ κόσμου διεμορφώθησαν οὐσιαστικῶς εἰς τὰς διαφόρους ἐν τῇ ἐπιστήμη συνθέτους ἢ ἁπλᾶς χημικάς ἑνώσεις. Ἡ συγκράτησις καὶ ὁ διαχωρισμὸς ἑκάστου μορίου τῆς ὕλης ἐπενεργεῖται διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐνυπαρχούσης συγκρατήσεως καὶ ὠθήσεως δύο ἀντιστοίχων δυνάμεων, ἐπενεργουσῶν πρὸς τὴν ἁρμονικὴν ταξινόμησιν τῆς μορφῆς τοῦ κόσμου.

Ἡ συγκράτησις δὲ καὶ ἀπώθησις αὕτη, ἀπὸ τῶν ἐλαχιστομορίων τῆς ὕλης μέχρι τῶν ἀπειρομεγέθων σωμάτων τοῦ ἐνάστρου Οὐρανοῦ, **διαποικίλλεται ἀναλόγως τῆς παραγομένης ἐν αὐτοῖς δυνάμεως. Ὅσον μὲν ἡ δύναμις εἶναι ἰσχυροτέρα, κατὰ τοσοῦτον καὶ τὰ ἄτομα αὐτῆς εἶναι μικροσκοπικώτερα, ὅπως καὶ ἡ διαπαραγομένη ἐξ αὐτῆς κίνησις γιγαντιαία.** Διὰ τοῦτο τὰ ἐλάχιστα τοῦ ραδίου μόρια διαφέρουν κατὰ τὴν σμικρότητα τῶν ἠλεκτρονίων τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ. Ἕκαστον δὲ παραγόμενον φαινόμενον, ὑποπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, προϋποθέτει καταβολὴν κινητηρίου δυνάμεως ἀνερχομένης μέχρι τῶν ὀκτακοσίων (800) περίπου τρισεκατομμυρίων παλμικῶν κινήσεων, **πέραν τῶν ὁποίων αὗται διαφεύγουσι τὴν συγκράτησιν καὶ τῶν μᾶλλον εὐαισθητοτέρων καὶ τελειοτάτων μέχρι σήμερον ἀνακαλυφθέντων καὶ διαθετομένων μηχανικῶν μέσων ἢ ὀργάνων.**

Ἀφοῦ δὲ οὐδεμία ἐκδήλωσις ὑλικῆς μορφῆς εἶναι δυνατὸν νὰ καταστῇ ἀντιληπτὴ ἄνευ τῆς κινήσεως, ἀφοῦ διὰ νὰ παραχθῇ ἓν ὁποιονδήποτε φαινόμενον εἶναι ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ κίνησίς τις, καθίσταται αὕτη ἀναγκαῖον προακόλουθον τῆς διαμορφωθείσης ποικιλίας τῆς ὕλης. Αἱ πρωταρχικαὶ ὅθεν δυνάμεις, ἐκ τῆς κινήσεως αὐτῶν παρήγαγον τὴν πρώτην ὑλικὴν μορφήν, ἥτις ἀργότερον **διὰ διαφόρων φυσικῶν ἐπιδράσεων καὶ τῆς ἐξελίξεως διεμορφώθη εἰς τὴν διαφορὰν τῶν χημικῶν στοιχείων καὶ τῶν πολλαπλῶν συνθέσεων.**

Καὶ ὅπως ἑκάστη χημικὴ ἕνωσις προαπαιτεῖ τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν στοιχείων συνώθησιν, ἥτις ἐξ ἀνάγκης παράγει τὴν κίνησιν, οὕτω καὶ ἡ ἐμφαινομένη τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως συνοχὴ καὶ διαφορὰ ἀπαιτεῖ ἀνάλογον ἀριθμὸν κινήσεων, ὅπως ἡ ὑπόστασις αὐτῶν ἐκδηλωθῇ καὶ ὅπως **ἡ**

ἐνέργεια αὐτῶν καταστῇ ἐμφανής. Ἡ διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου χώρου διέλευσις τῶν πλανητῶν, τῶν ἡλίων καὶ παντὸς Οὐρανίου σώματος **παράγει ἀνάλογον ἀριθμὸν παλμικῶν κινήσεων τοῦ μεταξὺ αὐτῶν Αἰθερίου διαστήματος,** αἵτινες ἐν τῇ συνολικῇ αὐτῶν καταμετρήσει ἐκδηλοῦσι καὶ ἀναλόγους φυσικὰς δυνάμεις. **Ἡ ὤθησις καὶ ἀπώθησις, ἡ ἕλξις καὶ ἡ κεντρόφυξ δύναμις, ὁ ἠλεκτρισμός, ἡ ραδιενέργεια κλπ. δύνανται νά καταμετρηθῶσιν εἰς κινήσεις ἀναλόγους τῶν διαφευγόντων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν μορίων ἢ ἠλεκτρονίων.**

Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν ἠδύνατο νὰ ὁπλισθῇ δι’ ἀναλόγου ὀπτικοῦ ἐργαλείου, δυναμένου νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐξ αὐτῶν διαφεύγοντα ἀπειρομικροσκοπικὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδιοράτων ἠλεκτρονίων τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, θὰ ἔβλεπε τὰς δυνάμεις ταύτας ὡς ὑλικὰ σώματα, ἀνάλογα πρὸς τὴν χονδροειδῆ ἐξωτερίκευσιν τῶν ὑγρῶν καὶ στερεῶν ὑλῶν. Καὶ **ἡ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι συγκρατουμένη ψυχικὴ δύναμις, οὖσα ἡ Πρωταρχικὴ τοῦ Σύμπαντος Δύναμις, ἐπιδέχεται ἀνάλογον καταμέτρησιν τῶν ψυχικῶν ἀδιοράτων αὐτῆς μορίων, τὰ ὁποῖα δι’ ἑνὸς εὐαισθήτου καὶ τελειοτάτου ὀργάνου δύναται νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἀποδώσῃ πιστῶς τοὺς ἐκ τῶν συναισθημάτων καὶ σκέψεων αὐτῆς παραγομένους κραδασμούς.**

Πρὸ τῆς Πρωταρχικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος ὑφίστατο ἡ Ἄπειρος καὶ Ἀσύγκριτος Πνευματικὴ Ἰδιότης, Ἄναρχος καὶ Αὐθυπόστατος, Ἀδιόρατος καὶ Ἀσύλληπτος, Ἀπειρόμετρος καὶ ἀσυγκρίτως Ὑπεράϋλος, ἥτις ἀποκαλεῖται ΘΕΟΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, ΦΥΣΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ.

Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ ἀφ’ ἧς ἐποχῆς ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸν περικυκλοῦντα αὐτὸν κόσμον, προσπαθῶν διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ὁδοῦ νὰ ἑρμηνεύσῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατανοεῖ διαισθητικῶς, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν πέντε αὐτοῦ αἰσθήσεων, εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ ἐπεξηγήσῃ **πῶς ἀπὸ τῆς Ὑπεραΰλου Πνευματικῆς Ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ παρήχθη ἡ πρωτογενὴς οὐσία τῆς ὕλης,** ἥτις ἀργότερον, διὰ τῆς ἐξελίξεως καὶ τῶν συμβαλλουσῶν καιρικῶν ἐπιδράσεων, διεμορφώθη εἰς τὸν νῦν ὑφιστάμενον καὶ ἐξακολουθητικῶς διαμορφούμενον κόσμον.

Ἡ ἐπιστήμη παρ’ ὅλην αὐτῆς τὴν πρόοδον, δὲν κατέχει εἰσέτι τὰ μέσα ἐκεῖνα δι’ ὧν θὰ ἠδύνατο ἀποδεικτικῶς διὰ πειραμάτων νὰ παραδεχθῇ **τὸ δυνατὸν τῆς ἐκ τῆς Ἀΰλου Πνευματικῆς**

Δυνάμεως παραγωγῆς ὕλης, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαρνεῖται πᾶσαν δύναμιν μὴ ὑποπίπτουσαν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς, ἔστω καὶ ἂν εἰσέτι εὔλογοι φιλοσοφικαὶ ἀποδείξεις συλλογισμῶν ἀποδεικνύουσιν ὅτι **τὰ αἰσθητήρια ὑμῶν ὄργανα ἀδυνατοῦσι νὰ συλλάβωσιν ὅλας τὰς ὑποκειμενικὰς ἐκδηλώσεις καὶ λειτουργίας τῆς ὕλης,** ἥτις, ἁρμονικῶς χωροῦσα ἐν τῷ συνόλῳ καὶ τῷ καταμερισμῷ τῶν φαινομένων της, ἐγκαταλείπει εἰς τὸν ἀπροκατάληπτον παρατηρητὴν τὴν σοφὴν καὶ ἐμπειρογνώμονα ταξιθέτησιν τῶν νόμων της μετ' ἀναλόγων ἐξαιρέσεων, ἄνευ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἁρμονικὴ συνοχὴ καὶ λειτουργία.

Καὶ ἐξετάζοντες ἕκαστον φυσικὸν φαινόμενον κατανοοῦμεν καὶ **μίαν Σοφὴν σκέψιν καὶ μίαν ἐμπειρικὴν ἰδιότητα,** ἄνευ τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἀδύνατον ἡ ἄβουλος καὶ ἄμορφος πρωταρχικὴ ὑλικὴ μᾶζα νὰ συστηματοποιηθῇ ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὴν Ὑπερτελείαν τοῦ Σύμπαντος Ἁρμονίαν. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἐντελοῦς ἁρμονίας τοῦ Ἀπείρου, τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία καὶ μόνον ἀποδεικνύει τὴν ὕπαρξιν **Δημιουργικῆς Δυνάμεως,** στηριχθείσης ἐπὶ ἁρμονικοῦ μηχανισμοῦ προσχεδίου μετά τόσης μαθηματικῆς ἁρμονίας, οὕτως ὥστε οὐδεμία ἀπαρατήρητος ὑπεκφυγὴ νὰ διαλάθῃ **τὸν Ἔμπειρον Νοῦν, τὸν ταξιθετήσαντα τὰ Οὐράνια σώματα ἐν ταῖς μεταξὺ αὐτῶν ἁρμονικαῖς σχέσεσιν,** μὴ ἐπερχομένης οὐδεμιᾶς συγκρούσεως τῶν πλανητῶν ἢ λοξοδρομήσεις αὐτῶν ἐκ τῆς διαχαραχθείσης αὐτῶν κανονικῆς ἐλλειψοειδοῦς τροχιᾶς, πρὸς τούτοις καὶ ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκδήλωσιν τῶν φυσικῶν ἐξαιρέσεων, ὑποδηλοῦται ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἁρμονικὴ Συνεκτικότης Σκέψεως μιᾶς Δυνάμεως, τῆς ὁποίας τὰ θαυμάσια ἔργα δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ, ἀλλά τῆς ὁποίας **τὴν Ἀδιαλὰθητον Πνευματικότητα ἀδυνατεῖ ἡ πεπερασμένη ὑμῶν διάνοια νὰ καθορίσῃ, ἂν καὶ καλῶς τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν διαισθάνεται.**

Οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν παρατηροῦμεν ἐν τῇ κανονικῇ λειτουργίᾳ τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ἐν τούτοις ὅμως, ἐν πολλαῖς χημικαῖς συνθέσεσι παρατηροῦμεν τὸ πλεόνασμα ἑνὸς στοιχείου, ὅπως καὶ ἐν τῇ συστολῇ τῶν σωμάτων βλέπωμεν τὸ ὕδωρ ἐξαιρούμενον κάτωθεν τῶν 4 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἡ φυσικὴ καὶ μαθηματικὴ ὑμῶν ἐμπειρότης σημειώνει, ἐν τῇ ἀξιοθαυμάστῳ αὐτῆς παρατηρητικότητι, ὡς ἁπλουστάτην ἐξαίρεσιν τῶν φυσικῶν ὅρων τῆς θερμότητος τὸ ὕδωρ καὶ **ἀντιπαρέρχεται μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν μόνην ἐν τῇ συστολῇ τῶν σωμάτων ἐξαίρεσιν ταύτην,** τυφλοῖς ὄμμασιν παραδεχομένη ὅτι ἡ ἄβουλος τῆς ὕλης διαμόρφωσις ἐν τῇ Δημιουργία τυχαίως ἐποίκιλε τὴν διὰ ψύξεως συστολὴν τῶν σωμάτων διὰ μιᾶς **ἐξαιρέσεως.**

Ἀλλ' οἱ παραδεχόμενοι τὴν ὕπαρξιν μιᾶς Δημιουργοῦ Πνευματικῆς Δυνάμεως, ἥτις ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐπὶ ἑνὸς προσχεδιασμένου ἔργου, ἀνευρίσκουσιν ἐν τῇ ἐξαιρέσει ταύτῃ τοῦ ὕδατος

τὴν Πάνσοφον Οἰκονομίαν τῆς Θεότητος πρὸς τὴν ἐπὶ γῆς ζωήν, ἥτις ἄνευ τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης θὰ καθίστατο ἐπισφαλής, διότι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης συστελλόμενον καὶ βαρῦνον ὡς τὰ ἄλλα σώματα ἐκ τῆς ψύξεως, θὰ κατήρχετο εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς καὶ ἡ ψῦξις ἐκ τῶν κατωτάτων αὐτῆς στρωμάτων θὰ ἀνήρχετο μέχρι τῆς ἐπιφανείας, ἡ θαλάσσιος ζωὴ θὰ ἐξέλειπε καὶ τὸ ἡλιακὸν φῶς δὲν θὰ ἠδύνατο ἐν τῷ μικρῷ διαστήματι τοῦ θέρους νὰ ἀναλύσῃ τὸ παχὺ στρῶμα τῶν πάγων, οἵτινες καὶ κατ' ἔτος ἐπαυξανόμενοι θὰ μετέβαλλον ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς εἰς παγετῶδες νεκροταφεῖον.

Ἡ ἐν τῇ Θείᾳ Οἰκονομίᾳ τῆς φύσεως συνεκτικὴ ἁρμονία καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐξαιρέσεσιν αὐτῆς, ἀποδεικνύει ὅτι Ὑπέρτατός τις Νοῦς καὶ Ἐμπειρογνώμων Μηχανικὸς διεμόρφωσε τὴν ἄμορφον τοῦ ἀπείρου μᾶζαν εἰς Συστήματα, Νόμους καὶ φυσικὰς ἐξαιρέσεις. Καὶ ἐκ τῶν ὀρθῶν συλλογισμῶν εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα προάγεται προκύπτει ἡ ἀπορία: **Ἆρα γε πρὸ τῆς ἀμόρφου τοῦ Σύμπαντος μάζης, ὑπῆρχεν ὁ Δημιουργὸς ὡς Αὐτούσιον Πνεῦμα, διαμορφώσας καὶ ταξιθετήσας τὴν ἐξ Αὐτοῦ παρασχεθείσαν ὕλην, ἢ ὑφισταμένης τῆς πρωταρχικῆς ὕλης, διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνυπαρχούσης εὐβουλίας, διερρυθμίσθη διὰ συμβαλλουσῶν καιρικῶν εὐνοϊκῶν συνθηκῶν, εἰς τὴν σημερινὴν τοῦ κόσμου ἐξέλιξιν;**

Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἓν ἀποτέλεσμα, κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην πρέπει **νὰ προηγηθῇ μία Αἰτία,** ὅπως καὶ διὰ νὰ παραχθῇ μία ἁρμονικὴ σύνθεσις **δέον νὰ προηγηθῇ καὶ μία εὔβουλος πρὸς τοῦτο σκέψις,** ἀνεξάρτητος ἐν τῇ συλλήψει τῆς συνθέσεως τοῦ ὀργάνου, τὸ ὁποῖον ὑπ' αὐτῆς κατασκευάζεται καὶ παράγει τὴν σύνθεσιν. Οὕτω ὁ κλειδοκυμβαλιστής, ὁ κατασκευάζων τὸ κλειδοκύμβαλον, δὲν ἔχει καμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν ὕλην, τὴν ὁποίαν διεμόρφωσε διὰ νὰ παράγῃ τοὺς ἐναρμονίους ἤχους τοῦ συνθέτου μουσουργοῦ, ὅπως καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἀφ' ἑαυτοῦ δὲν δύναται νὰ διαπλασθῇ. Καὶ ἂν ἀκόμη φαντασθῶμεν ὅτι τοῦτο εἶχεν διανόησιν, θὰ ἠδυνάτει νὰ αὐτοδημιουργηθῇ, ὅπως καὶ **ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ διαπλάσσῃ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν, νὰ μεταβάλῃ τὴν ὀργανικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν, νὰ μεταστρέψῃ τοὺς εἰς αὐτὸν ταχθέντας φυσικοὺς ὅρους τῆς διαπλάσεώς του.**

Ἀλλ' ἐὰν ἡ συνδετικὴ ἁρμονικὴ ἄλυσις τῆς καθ' ἑκάστην διαμορφουμένης ὕλης, δὲν διεπλάσθη ἀφ' ἑαυτῆς, δὲν ὑφίστατο εἰς στοιχεῖα, πῶς ἀπέρρευσεν ἐκ τῆς καθόλου Ἀΰλου Πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ; Καὶ παραδεχόμενοι ὅτι ἡ Παντοδύναμος τοῦ Θεοῦ Δύναμις παρήγαγε ἐκ τῆς Ἀΰλου Αὐτοῦ Ὑποστάσεως τὴν πρωταρχικὴν ὕλην, ἥτις ἀργότερον ἐν τῇ συνδετικῇ τῶν

στοιχείων αὐτῆς ἐξελίξει κατέληξεν εἰς τὴν σημερινὴν τοῦ κόσμου ταξιθέτησιν, **δὲν δίδομεν εἰς τὴν Ἁρμονικὴν τοῦ Θεοῦ ἰδιότητα ἀφυσικότητα, ἥτις ἀντίκειται πρὸς τὴν Ἀναλλοίωτον καὶ Ἀμετάβλητον τῆς Ὀντότητος Αὐτοῦ Ἀνεξαίρετον φυσικὴν νομοθέτησιν; Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐκ τοῦ ἀΰλου νὰ παραχθῇ ὑλικόν;**

Ἐν τοῖς ἑπομένοις θέλομεν ἀναπτύξει **πῶς ἡ πρώτη τοῦ κόσμου ὑλικὴ ὑπόστασις παρήχθη ἐκ τῆς Πνευματικῆς Ἀϋλότητος τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς ἡ Πνευματικὴ Ὑπόστασις ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῶν σκέψεων αὐτῆς δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ ὑλικὰ ἀποτυπώματα, ἀδιόρατα μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ὑμῶν, καταφανῆ δὲ γενόμενα ὑπὸ τῶν συλλαμβανόντων αὐτὰ εὐαισθήτων ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ἡ μέλλουσα τοῦ ἀνθρώπου πρόοδος θέλει φέρει εἰς φῶς.**

Ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις ἀνεπτύξαμεν δι’ ὀλίγων, πῶς ἡ ἁρμονικὴ συνεκτικότης καὶ λειτουργία τοῦ Ἀπείρου, ἡ ἀδιατάρακτος καὶ ἀσύγκρουστος τῶν πλανητῶν κίνησις, προϋποθέτει ἔμπειρον μηχανικὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς δυνάμεως, ἥτις δι’ ἀλανθάστου μαθηματικῆς ἀκριβείας ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ Οὐρανίου θόλου τὴν τροχιάν τῶν συστρεφομένων καὶ ἀενάως διατηρούντων τὰς ἀπ’ ἀλλήλων ἀποστάσεις καὶ διαστήματα ἀστέρων. Ἐν τῇ καθολικῇ ὅμως μελέτῃ ταύτῃ, ἐὰν ἐξετάσωμεν ἀπὸ καθαρᾶς τοῦ μονισμοῦ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως τὴν ἔμπειρον καὶ πεπειραμένην Διάνοιαν ταύτην, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὴν ὡς ἐντελῶς **ἀπηλλαγμένην τῆς ὕλης.** Μὴ ἐξαιροῦντες δὲ ταύτην τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς ὕλης, δὲν ὑπάγομεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἀθεμελίωτον καὶ ἀνάγωγον τῶν ἐλαττωμάτων καὶ παθήσεων τῆς ὕλης φύσιν; Καὶ ὅπως ἡ ὕλη καθ’ ἑκάστην ὑφισταμένη ζυμώσεις διαμορφοῦται καὶ παραλλάσσει διὰ τῶν συνθέσεων ἢ ἀποσυνθέσεων αὐτῆς, **οὕτω καὶ τοῦ Ἀπείρου Κόσμου ὁ Ὑπέρτατος Νοῦς μὴ ὢν Αὐθυπόστατος καὶ ἀπηλλαγμένος τῆς ὑλικῆς ὑποστάσεως, θὰ ἠλλοιοῦτο, θὰ μετεμορφοῦτο καὶ θὰ διεπλὰσσετο κατὰ καιρούς, ἀναλόγως τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων τῆς περικλειούσης Αὐτὸν ὕλης.** Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ἡ Ὑπερτάτη τοῦ Ἀπείρου Διανόησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμμετέχῃ τῶν ὑλικῶν ἐπιδράσεων τῆς Φύσεως, διότι ἡ καθ’ ἑκάστην ἐπιγενομένη ζύμωσις καὶ μεταβολὴ ἐν τῇ ὕλῃ, θὰ ἐπέφερεν ἐξ ἀνάγκης ἐπαισθητὴν μεταβολὴν καὶ εἰς τὴν Πνευματικὴν Αὐτοῦ Ὑπόστασιν.

Ἆρα ἡ Ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ, προϋπάρχουσα τῆς ὕλης καὶ Αὐθυπόστατος, Αὐτόβουλος καὶ Αὐτενεργὸς οὖσα ἐν τῇ Παντοδυναμίᾳ αὐτῆς, ἐκ τῆς Ὑπεραΰλου Πνευματικῆς Αὐτῆς Οὐσίας παρήγαγε διὰ τοῦ Θείου Αὐτοῦ Λόγου τὴν πρώτην ὑλικὴν μορφήν, δώσασα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάλογον ὥθησιν, τὴν κυβερνωμένην ὑπὸ τῶν ἐξ Αὐτοῦ ἀπορρευσάντων

Ἀναλλοιώτων φυσικῶν νόμων, οἵτινες πρὸ τῆς Δημιουργίας ὑφίσταντο καὶ οἱ ὁποῖοι, ἐν τῇ ἰδιότητι τῆς δοθείσης ἐνεργείας αὐτῶν, ἔδωκαν τὴν ἀνάλογον τοῦ Ἀπείρου ἁρμονικὴν διάπλασιν. Ἂν δὲ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ὕλη ἀφ' ἑαυτῆς διεπλάσθη καὶ διεμορφώθη εἰς τὴν σημερινὴν τοῦ Ἀπείρου ταξιθέτησιν, ὡς οἱ ὑλισταί διατείνονται, περιπίπτομεν εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ **ὅτι οὐδεμία ἄβουλος, ἄνους καὶ ἀστοιχείωτος ἐκδοχὴ εἶναι δυνατὸν νὰ παραγάγῃ τὴν σκόπιμον καὶ Ἐμπειρικὴν Δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος καὶ τὴν ἁρμονικὴν λειτουργίαν τῶν Νόμων καὶ τῶν Δυνάμεων τῆς φύσεως.**

Ἀλλὰ πῶς ἐκ τῆς Ὑπεραΰλου Δυνάμεως τοῦ Δημιουργοῦ ἀπέρρευσεν ὑλικὴ διαπαραγωγή; Καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἀναλλοίωτον τῶν φυσικῶν νόμων ἰδιότητα, τοὺς ὁποίους Οὗτος ὡς **ἐκ τῆς Ἀμεταβλήτου Αὐτοῦ Ὑποστάσεως ἐθέσπισεν;** Ἐὰν ἡ ὑλικὴ ὑπόστασις τοῦ κόσμου πρὸ τῆς δημιουργίας δὲν ὑφίστατο εἰς στοιχεῖα, ἡ ἐξέλιξις, ἡ διαπαραχθεῖσα ἐκ τῆς καιρικῆς ἐπιδράσεως καὶ τῶν συμβαλλόντων φυσικῶν νόμων καὶ δυνάμεων, ἐστὶν ἀνεξήγητος.